

9. szám.
Mart. 3-án 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz jan.—ápril hóra **2** pft., vagy **2** ft. **10** kr. uj pénz; egész évre **6** pft., vagy **6** ft. **30** kr. uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

V. kötet.

A B Á N F U T Á R J A.

Horvát monda.

Huszonnégy nap vítta *Kruppa* várát
Bosnyák basa, *Sátán Ozmán*;
Romladékká lett már minden bástya,
Minden kapu aláásva,
De félhold még sem ragyogott ormán.

Bakics Mátyás, a bán hős várnagyja
Huszonötödik nap így szólt:
„Szolgám *Frankó*, Unna tulsó partján
All hadával a kapitány;
Ahoz édes szolgám gyorsan vígy szót.

Herbert vitéz! *Krajna* kapitánya,
Huszonnégy nap óta nézed
Hogyan víjja török ezt a várát?
— A szerencsét már ne várjad;
— Van kardod és kétezer vitézed. . . .“

Herbert vitéz — nem mozdult e szóra. —
Szól *Bakics* huszonhatod nap:
„Embereknél nincs segítség;
Pokolerő ellen most segíts ég!
Te fogd pártját vérző bajnokodnak.“

— Az ég sem hallgatott már szavára. —
Huszonheted napra kelve,
Monda *Bakics Frankó* cselédjének:
„Temetésre szól az ének;
Keserű poharunk be van telve.

Eredj szolgám, szökve ellenen át,
Keress fel *Erdődyt*, a bán.
Mondd el neki, hogy mi itt elvesztünk,
Híven hordozva keresztünk
A harc huszonheted napján.

Ő vigyázzon drága életére;
Mert az ellenséges árnak
Melynek gátot eddig bástyánk tartott,
Ha mi elejtők a kardot,
Többé seholl ellene nem állnak.“

— Többet nem szólt, — szolgáját elküldé;
S a hogy előre kimondá:
Huszonheted napján az ostromnak
Kruppa vára jó lett romnak,
Ő és társai lettek halottá.

— *Frankó*, a hű cseléd szökve indult;
De rossz sorsa jára véle:
A bihácsi erdő körül
Török partyzók kezére került
*Sátán Ozmán*hoz úgy vitték élve.

Sátán Ozmán arca fekete volt:
Sokkal feketébb a lelke:
Nem mosolygott soha, csak ha más sírt.
Halálra kínzottak sohajtásin
Pokoli örömét lelte.

Minden eddig megjelent kötetekből teljes példányokkal még szolgálhatunk.

„Te Erdődy bánnak van *kutyája* :“
 — Így szolt Ozmán a cselédhez.
 „Koldús urad; — egész országod rongy!
Áruld el — és mindent kimondj :
 Ki tudja, mily magas rangra léphetsz? :“

Felelt rá a szolga erős szívvél :
 „En rám mind hiába törtök!
 Rongyos hazám rongyát el nem adom,
 Nevem *inkább eb* maradjon,
 Mint az legyen, a mi tied : *ördög!*“

Sátán Ozmán monda a szolgának :
 „Hisz te még nem is magyar vagy;
 Horvát anyátul születél :
 A magyar neked régi ellenfél;
 Arra jó, hogy öljed, tépjed, marjad.“

Frankó vitéz monda : „igaz; anyánk
 Nem szült bennünket testvérnek;
 De az kent fel bennünket rokonná,
 A ki fejünkre kiontá
 Szent kereszttségét a honfi vérnek.

Azért én uramat hűn szolgálom,
 S mind halálig vele tartok :
 Övé kezem, nyelvem, szemem, szívem,
 Érte sír, szól és küzd híven,
 Bárha mingyárt ízekre tiportok!“

Sátán Ozmán harmadszor is szólott : —
 Most már szólott a *bakónak* :
 „Fogd ez embert, bánj vele *csendesen*,
 Hogy hirt rólunk ne vihessen,
 Vágd ki nyelvét és vesd a hollónak.“

A bakó tett, a hogy parancsolták. —
 „Hogy urának ne *irhasson*
 Betűiró kezét vágd le tőből“
 (Arcza, mintha volna kőből.)
 Bánj vele, hogy fájjon neki, *lassan.*“

S még hogy szive titkos dobbanása
 Se mondja azt el, a mit tud :
 Sirt áss neki, abba temesd élve :
 Odavigye magával a mélybe
 A veszélylyel terhes titkot. . . .“

* * *
 Erdődy bán alszik *Obreszkónál*;
 Kívül a magyar táborban. —
 Éber őrszem nem hall semmi hangot :
 Csak a kósza szél barangol
 S néha a kipányvázott mén horkan.

Erdődy bán álma nyughatatlan,
 Titkos, ismerős szó hívja :
 „En vagyok itt, *Frankó*, hű cseléded,
 Ki *eljött beszélni* véled,
 Csak nyelve és keze lába híjja.

Megcsonkítva, mélyen eltemetve
 Csendes, néma halott lettem
 De mig veszélyben forog az ország
 Hűségemet hozzá s hozzád, —
 Jó a sír; — még abban sem felejttem.

Lóra bán! Az éj az ozmán napja :
 A mig nyugton alszol itten,
 Rajtad rombol Sátán basa népe :
 Menekülj. . . Körül vagy véve. . . .
 Oltalmazzon, — a ki él, — az Isten. . . .“

- Erdődy bán felszökött helyéből :
 „Talpra gyorsan, magyar, horvát!“
- *Sátán* húszezer törökkel volt ott; . . .
- Erdőd nem túrt nevén foltot, . . .
 Szembeszállt . . . s szétverte, mint a polyvát! —

K—s M—n.

ODA IS KELL AZ EMBER.

Ez is abban a régi jó időben történt, még mikor az ördög nem volt oly fekete mint a milyennek festik.

Történt tudnillik, hogy az én jó öreg apámhoz ki akkoriban X. megyében előkelő hivatalt viselt — s mellé királyi tanácsos is volt — s mindemellé még reformatus is — beszállott a megyéjét látogató püspök, oly bizalommal aziránt, hogy szívesen fog szállással ellátatni : mintha csak a háziurnak is főpásztora lenne.

Napközben el volt a püspök foglalva hivei közt, ám de estére visszatért szállására, s a vacsora csakhamar föltaláltaték.

Melynek vége levén, csak a két úr maradt az asztalnál, jóízűen pipázgatva, poharazva, a ház többi népe s a püspöki titkár is eltávozván.

— Már csak kimondom kedves X. uram, — szolt egyszer öregapámhoz a jó püspök : — kimondom a mi szívemen fekszik, sajnálom, szívemből sajnálom kedves barátomat, hogy nem a római egyház hive — — be szép jövődjé lehetne

ily derék okos embernek, — — mit gondol? — nem okosan tenné-e, ha . . . áttérne? én jótállok hogy nem fogja megbánni. Ne vegye rossz néven tőlem ezt a kis figyelmeztetést — higgye meg, jó szívből teszem azt — — aztán lássa kedves barátom — nekem mint *Krisztus katonájának* — kötelességem is verbuválni!

— Nagyon köszönöm excellentiád kegyes jó akaratát, — felelt mosolyogva öregapám : — s engedje meg, hogy bizalmas fölszólítására én is egész őszinteséggel feleljek.

— Lássa excellentiád — én azt tartom, hogy

én is *Krisztus katonája* vagyok, csak hogy *más regimentben* szolgálok, s bocsásson meg nékem excellentiád — ha *desertorrá* lenni nem akarok!

A püspök nagyot szítt e válaszra vagy három hosszuszáru pipájából, aztán sebesen fölkel székéből s odament öregapámhoz — s jószíviüen nevetve mindkét oldalról összecsókolá arcát, mondván :

— No hát csak szolgálj becsülettel a magad *regimentyét*, kedves barátom — ott is szükséges a jóra való ember.

Zalán.

ROSZ GSCHEFT.

Gyémánt Salamon grajzler, nem! nem grajzler „Gschäftsman“, na igen, mert kereskedő-boltja van, s árul a boltjában mindent, elkezdve a feketegyürü pipaszártól fölfelé egész a vöröshagymáig en detail et en gros.

A minap épen Jakab uram a falu piktorának quártélya előtt sétálgattam, — ez a Jakab uram egy igen becsületes csigavérü ártatlan falusi szobapiktor, ámbátor ezelőtt 25 évvel még becsületesebb gubás mesterember vala Debreczenben, — tehát én Jakab uramat igen jól ismerém bemenék hozzá.

Jakab uram classicus kinézésü ember, hirtelen szöke egyén, körülbelöl olyan közép termetü ember, — hanem van olyan bajusza, minöt az ember még színpadon sem lát, s megesküdnék rá, hogy két nyelével kifelé álló kefeseprö van orra alatt, — egyébiránt Jakab uram bár akárminö a bajusza, termete, ez a dologra keveset tartozik, s csak annyi az öt érdeklö mondandóm, hogy bemenvén hozzá, épen festéket tört olajba, gyönyörü sárga szatinóbert, ajtófeleket festeni katonacseppentö János uram házához.

Bementem, köszöntem, jobbra-balra szanaszét nézegettem a szobában, s a mint így kutatok, hát látom, hogy egy ferslág tetején ott van rakáson körül rózsászva czifra tulipántos garnirung közepén Gyémánt Salamon portréja, libegö hosszú serczégér alaku loknijával, nagy fekete hegyes szakállával, fekete felberkalap a fején, hosszú fekete tafota katuprékban, egy szál mogyoró pálczával, s szájában füstölög pipával gyönyörüségen kipingálva.

— Ugyan uramfia édes Jakab uram, be

kedves lett ez a Jordán maga előtt, hogy ily témérdek portióban pingálta le?

— Kérem alássan Tekintetes uram (ez ugyan nem igen illik, így megtekintetesezennem magamat, hanem a dolog hün előadása kívánja, s ugyanazért is egész alázatossággal esedezem ez alkalomra e privilegiumért a nagykegyü olvasótól, mea culpa, hogy így titulálnak, egyébiránt még hiszem elég becsületes mondírba járok, irástudó is vagyok, de meg az ilyen embernek mint Jakab uram, a titulus-megadás mibe sem kerülvén, reménylem, hogy olcsó tekintetes úrnak felcsaphatok ez anekdóta kedveért), na tehát — monda Jakab uram, — kérem alássan tettes uram ezek a képek nekem jó hasznot hajtának, rám parancsolt Gyémánt gazda, hogy pingáljam le vagy hat tuczetbe, minden tuczetért ad 2 pftot, festéket, meg egy kis papramorgót, már hogy aztán mit akar ö evvel a sok képpel, én azt nem tudom.

— Tán sok atyafia van ennek a bankárnak s azoknak akarja széjjel osztogatni.

— Dehogy van, nincs annak, de ha volna sem költene rá, mert fösvény.

Csak okoskodtunk Jakab urammal, hogy mi-nek is kell ez a sok kép, de sehogysem birtuk ki czirkalmazni. — Na hiszen gondolám magamban, hadd örökítse ékes mivoltát; az az ö dolga, s ott hagytam Jakab uramat képeivel a festék dörzsölésnél.

Negyedik napra hetivásár volt, felmentem a piacra holmi apró cseprö konyhaintriguák beszerzésének végette, a mint *mengyek*, járok, kelek, mendegélek, hát ihol ni, Gyémánt gazda, lá-

tom, hogy olyan ponyva-sátort kajabított maga körül, mint egy majomkomédia, s belől meg környeskörül spárgára fel aggatva valának, mindazon hat tuczet képei, melyeket neki Jakab uram pingált vala jó phinzért.

— Htyü Gyémánt gazda, hát mit árúl *maga* mondja csak? be szép képek vannak a sátorában! mit akar ezekkel?

— Hát látja tensúr, ezt mind jó phinzír el-adhom, mert én thudom, hogy mosth az emphör ábrázatjának nagyon juh khöleti van, olvastam én azt az ujságba, má must aszthán az emphör gscheftet phrubál, merth eszpe a mai világba úgy khiprubálták már minden fhélit, hogy az emphör mindenhez khintelen hozzá fhugni.

Kérdem aztán, hogy hol olvasta azokat a drága arczképeket? mondja meg nekem, — erre kiránt zsebéből egy Vasárnapi Ujság mellékletét azon paprikáson a mint abból a bele pakolva volt paprikát kiüríté s mutatá ott Vörösmarty, Kazinczy, Kolcsey, Jókai, sat. arczképeinek per 2 pftjávali licitációját, mondván :

— No hát láthja a thekintetes ur, olvassa ehol azok csak nyumthatva vannak, ezek megh gyönyürüsigen phingálva, csupa thulipán meg rózsával, aztán phárja csak 30 garas; már musth ha én minden héten a vásárba eladhatuk 2 tuczetet, soha sem kell nekem thöbbs rebah! eligh egy embhörnek magábúl ennyit gscheftelni.

„Jújj te bukniindult millionér!“ gondolám magamban, de nem mertem hozzáfogni, meggyözni tévedéséről, hanem jó vásárt kivántam neki s odább mentem.

Heted napra megint állott a vásár, Salamon is ott volt, megint a sátorban, de a picturák nem igen ritkultak, s ily sikertelenül mult el egyik

vásár a másik után. A minap végre curiositásból bevetődtem Salamon gazdához, mondván neki nagy barátsággal :

— No böles Salamon, van-e még az ábrázatjából, jár-e már jó vásár reá?

— Hhaj tekhins úr, nincs biz arra, nem khült még egyetlen egy levél sem belöle el, nagyhon nhagyon rosz gscheft van evvel a phicturákkal, elbhulundított az ujság nagyon, hisz mégh most is mind egy száligh meg vagyunk, mind, mind, mégh a pictornak is khináltam fele árán, de nem khüllött; ah nagyon, de nagyon rosz gscheft van ezekkel a phicturákkal. L. F.

Törvényes ok a szegénységre.

A M—on lakó Svarcz Mátyásnak épen tizenöt élő gyermeke volt. Nem csudálhatni tehát, hogy ezek el-tartása neki nem kis gond- és bajba került, mely bajok közt a pereskedés az utolsó szerepet épen nem játszá. Akkortájban nem csak M—on de megyszerte ismeretes volt Justicius prókátor, mint a ki nem csak a jognak ügyes védője, de clienseinek még kiméletlenebb fizette-tője, legkivált, ha az izraelita talált lenni. Kettős sze-rencsétlenségére Svarcz Mátyásnak, ő épen izraelita s Justiciusnak cliense volt.

Epen egy prókátorának fizetett busás taksa miatt vakarta fejét Mátyás gazda, midőn a szolgabíró az adó-czédulát rá küldte azzal az izenettel, hogy ha azonnal nem fizet, exequálják. Mátyás gazda tehát nem vévén

tréfára a dolgot, befogott s gyalogolt egyenesen a mint-egy 4 óra járásnyira lakó alispánhoz, ennek panasz-landó el sulyos helyzetét, s kikérendő könyörületét. Az alispán úr azonban rosz kedélyben mérgesen rivalt a fáradtan belépőre, kiáltván :

— Hát kend kicsoda? mit akar? no csak szaporán, még sem szól kend?

A szegény Mátyás gazda azt sem tudta hirtelen hol kezdje? könybelábadt szemekkel tehát következő-leg szólt :

— Khünyürghüm alásshon nagysághas halispán úr! haz rethenthü hadót rhám khivethethék, phedhig hén Svharcz Mátyás vagyok, thizen üth héliu gyhermek-hem fagyon és Justhichius ha prukháturum.

Rövid levél.

Kéri a cigánybaka a káplárját, hogy írjon haza az apjának levelet.

— No hát, mit írjak neki? mondjad.

— Csak ázst írja káplár uram, háromsor, hogy „jáj, jáj, jáj!” arról azstán mingyá tudja majd azs ereg, hogy jó volna most otthon lenni.

Honnan tudja hogy fabrikás?

A múlt debreczeni vásárkor történt, hogy egy alföldi mesterember vásznat vásárlandó hóna alatt már egy darabot hordván bétoppán egy pesti nagykereskedő sátorába, mire következő párbeszéd keletkezett:

Nagykereskedő. Hát ezt a vásznat hol vette?

Mesterember. Oda át a fabrikásnál.

Nagyk. S honnan tudja, hogy az fabrikás?

Mest. Hogy ne volna fabrikás, mikor sánta s magyarúl nem tud.

Igaz történet.

„Tekintetes ur! hoztam egy fazék zsirt, kenje meg vele perem kerekét.”

„Jól van fiam, jól van. . . A mi tőlem kitelik, örömet meg teszem.”

„Tekintetes úr! hoztam egy disznót segítsen vele peremen.”

„Jól van fiam, jól van. . . Örömet segíték, ha lehet.”

Eltelt az év, s a disznó-tulajdonos nyerte meg a pert.

„Tekintetes ur! hát az én fazék zsirom?”

„Sajnálom fiam, sajnálom, de mit tehetek róla, ha eldöntötte a disznó!”

Magyar bakancsos tempo.

Magyar gyalogezred ostromolta a porosz ágyú-üteget. Utoljára töltötték a tüzekek az ágyút kartácsra, a tüzemester már ott állt a kanócczal, hogy a sánczárkon keresztül rohanó tömegbe tüzeljen vele, a mint egy vakmerő fizkó kardot rántva keresztül veti magát a sánczárokon, rákiált a tüzeckerre:

— El ne süsd te bolond!

Az egy perczre zavarba jön, megáll, s azalatt a baka benyul az ágyú torkába, kirántja belőle a kartácsos zsacskot: — „no, sütheted már!”

Dohosi bácsi.

Élt a mi városunkban (azaz hogy most is él, ha meg nem halt) Dohosi compossesor, ki az ő eredeti modora s különöségeivel, mindenkor vigkedélybe hozta az egész környéket. Ha jó neje figyelmezteté, hogy: „elfogyott a kávé” Dohosi bácsi rögtön elővette, nem ugyan a „fugyellárosát”, hanem a fehér krétát s simpliciter egész angol vérrel ráírta az ajtóra hogy: „kávé.” Daczára hogy a legjobb termő földön volt több száz holdra menő birtoka s a mellett infamis fősvény volt, még nem birt élni becsületesen birtokából, elve volt: „semmi kiadást nem csinálni”; s ezért rajta rendesen beteljesedék, hogy „fősvény többet költ.” Földjeit is csak úgy szöszön boron művelteté, s a hol lehetett behúzni igyekezett munkásait, s így ha csak előre ki nem elégítette őket, aranyért sem kapott dolgot. Megtörtént vele,

hogy egyik szegényebb lakostársára rátukmálta, hogy egy font felséges dohányért vágja le, takarítsa fel a kölesét, s ekkor előre csak egy félfont dohányt adott, azon ravasz szándékkal, hogy a másik felét elhúzhassa; de a dolgos persze ösmeré róka-természetét s nem gyűjté föl hitelbe a lekaszált munkát, Dohosi bácsi, hogy nem sikerült a csel, mérgében csak azért sem adta meg az ígért dohány másik félfontját, hagyta inkább az egész kölest úgy rendén (vagyis rendetlenül) eső s marha által elpocsékolatni.

No, hát mondok ezen Dohosi bácsival történt az a furcsa estória, hogy azon időtájban, midőn már az ő különöségeiért, nevével együtt közös akarattal meg-egyezének abban, hogy ágytól, azaz, hogy csak asztaltól, elváljanak egymástól, egyszer a többek közt be megy N.-váradra, s ott hogy s hogy nem össe találkozik egy *szakácsnéval* s kérdezi tőle, hogy :

— Mi a fizetése egy szakácsnénak?

— Száz pengő forint — mondja a hájtömeg önzéssel.

— Egyéb semmi? — kérdi öregünk haszonleső képpel.

— Semmi — felelé a moles fejbiccentve.

— Az elég sok, szörnyü sok! de annyit megadok én is, csak hogy jól szeretek ám élni! (*Olvasó* : de már Tamás vagyok, hogy ez a smutzig öreg ennyit kiadjon egy szakácsnénak — tessék csak hallgatni)!

Haza ér aztán Dohosi bácsi czakompakjával, s úr és szakácsné közt következő életkérdés fejlődék :

Szakácsné (fontos képpel) : mit főztek?

Dohosi bácsi (nyugodtan) : az a maga gondja.

Szakácsné (türelmetlenkedve) : hol a spejszkulcs?

Dohosi bácsi. Ott a kamara nyitva.

Szakácsné (szét néz az élés tárbán, de ott a hét szük esztendő uralkodék; mondja aztán egészen kikelve) hiszen ott nincs egy pergelt levesnek való sem!

Dohosi bácsi (szörnyüködve) „Még az ám egyszer az eczet ágy“ száz pengő forintot fizessenek s még főzni valót is én adjak? —

nem existálna holmi bomba, vontágyu, pokolgép a világon. Shakespeare óta keveset változtunk, hogy szabad Shylocknak egy font húst kivágni, de vért nem szabad ereszteni. . . Nem hiszem mondá Goldman, hogy valaha arra a tökélyre vergődjünk t. i. egymásnak pénzt kölcsönözni kötelezvény nélkül, és visszafizetni juris prudentia közbenjárása nélkül. Ez volna az igazán üdvezítő hit, prudentia juris mellett kötvénnyel sem lehet boldogulni; mert : „Wir sind ja alle Brüder.“ (?)

Abrum Lachman a múltkor elveszítette egy 2000 forintos váltóját, járt kelt egyik juris doktortól a másikhoz, ehez amához a bírósághoz, de eredmény nélkül. Az egyik azt tanácsolta neki, hogy amikáljon; a másik : pacifikáljon; a harmadik „amortizáljon; annyira megzavarták szegény kedvét, hogy már zi Liwune dawenen sem volt kedve. Végre elpanaszlá a dolgot egy disznókereskedőnek, és annak a tanácsa szerint elment a váltóját vesztett zsidó Ű . . . re hol adósa lakott, két tanuval fölkereste Lachman adósát, — s így szólott hozzá :

— Schulem! —

— Schulem! felelt jó kedvében az adós, kezét nyújtván egymásnak.

— Areb Grünbaum — kezdi újra a creditor : — igen nagy szükségem volna vagy öt-hatszáz forintra, tartozol nekem kétezer forinttal, váltsd ki a wexlidet, vagy előlegezz reá öt- vagy hatszáz forintot.“

Areb Grünbaum készebb volt ötszáz forintot előlegezni, mintsem a kétezer forintos váltót azonnal ki-váltani.

— No jer — mondá Lachmann — adok irást neked, a kétezer forintos wexlire fizetél nekem ötszáz forintot; a többi után bevárlak még egy ideig.“ —

— Nem bánom — mondá Grünbaum, ki mitsem gyanított. —

— És hogy annál biztosabb légy, — szóla tovább Lachmann : — menjünk az Amtba az irást verifikálni.

És miután a dolgot tisztába hozták, megis bélyegezték volna, fölszólat Lachmann :

— És már most „Amurtizálom!“

Mikroszkopikus képek.

III. *)

De prudentia juris

(a természet után)

irta : Nostradamus.

Nem annak van igazsága a kinek igaza van, hanem annak, a ki formalitás szerint be tudja bizonyítani az igazságot.

Üdvezitőnk mondá : „Wir sind alle Brüder“ — Talmud szerint : „Man muss leben, und leben lassen“ A prudentia juris ezt így magyaráza : „,mindnyájan semmire valók vagyunk“ különben nem volna igazság,

*) A II. a kosárban maradt.

VERSEMÉNYEK

sok minderről.

XII.

Farsangi nóta.

Haza jöttem, s nagy öröme, —
A szemem is nedves tőle. . .
Szeretőmet, — a mint hallom
Más veszi el a farsangon. . .
Ihajja!

Más veszi el a farsangon, —
S hatvan éves, a mint hallom
A vőlegény, s haja szála
Tizre sem rug kerekszámra. . .
Ihajja!

No de se baj; balga téved!
Csak farsangi a történet;
Más szemében nem is szálka:
Kiki a bolondját járja...
Ihajja!

Jaj, de csinos egy bokréta
Lesz belőlök talán még ma!
Sohse láttam szebbet ennél:
Piros rózsza, — sárga levél!...
Ihajja!

Ha talán az ég kötötte, —
Nem tom eszét hova tette?...
— De farsangon sok a dolga,
Mit roszúl köt, majd fölbontja...
Ihajja!

Kész az olló már hozzája:
Kimondotta a leányka,
Én leszek a házi barát, —
Agg vőlegény — jó éjszakát!...
Ihajja!

XIII.

Kár, hogy értem.

Jaj, de hamis egy menyecske —
Én teremő Istenem!
Összebeszél annyi mindent,
Hogy hallgatni sem merem.

És, ő a mily hamis jószág,
Én meg számár oly nagyon; —
— Értem ugyan, mindazáltal
Csizmáimat bámulom!...

XIV.

Haladunk.

Tüzes csikók vannak fogva a szekerbe,
Haladnának is ők széllel versenyezve,
Az országut bárha
Nagy, meredek hegyre vagon is csinálva.

Kocsisunk és csapkod fülük közé egyre, —
De a jámbor biz azt szépen elfeledte
S nem jön rá a dőre,
Hogy a kerekeket imént megkötötte!...

Kukoricza János.

Annál több szükségem van nekem.

Vigan eltöltött estély után pár fiatal ember kísérté X-éket hazáig. A házigazdának jó bora volt, s így mi természetesebb, mint, hogy a fiatal embereknek jó kedvök cseperedett. — Hazamenet közben, sikos levén az utcza, Z. úr az egyik kisasszonynak karját ajánlja fel:

— Köszönöm, nincs szükségem karjára! — válaszolja az tréfásan.

— Annál több szükségem van nekem önére; — felele az ingadozó dandy.

Nem ismer magára.

Kompolthy úr látogatni volt az unokaöccsét. Dél felé volt már, az öreg úr még sem jött elő hálószobájából: el nem tudták gondolni, mi lelte? végre István

öccsém átmegey hozzá s látja, hogy még öltözetlenül van:

- Hát bátyám, nem öltözik ma fel?
- Öltözném öcsém, de nem találok a csizmám.
- Hát ez nem az?
- Valjon az én csizmám volna ez?

Az öreg úr nem ismert rá, mert életében először — ki volt *sviczkolva*.

Kakas Márton emléklapjaiból.

— Egy kolozsvári uraságnak darabanti hivatalban volt egy hűséges székely cselédje. Egy izben a piaczon ámulogván, feltűnt neki, hogy a J ház előtt a tér nagy része vastagon bevan hintve szalmával. Ez eljárás okát tudakozá egy ott lakó, vele egy vidéki ösmérs cseléd barátjától:

— Hát azt biz azért terítették oda, hogy a nagyságos asszony beteg, s nem állhatja az ott eléjáró koszik zörgését.

— Hát aztán akkor nem hallik olyan erősen?

— Nem hát!

— No ugyan jó hogy ezt megtanótam. Mihent este lesz, én es minnyátt beteritem a kapunk elejét szárnáva.

— Hát nálatok es beteg valaki?

— Nem, hanem a nagycsás asszony örökkéig panaszkodik, hogy milyen erősen unja, mikor esténként verik a csapisztrát a katonák kilencz órakor, onet mindenkor

éppeng a mű ablakunk alatt masérozik el az egész dobos csapat, s ezután immáng ha én es bészalmázom a falasztert, hát nem fog olyan erősen béhallani a dobzergés.

— (A bécsi „*Presse*“ mint *tolvaj-fogó*). Miután a szalontai casinó számüzte kebeléből a Pressét, felbonthatlan példányait egy szücsmester téli sapka bélésbe használta fel, így akarván bizonyosan a benne hinteggett eszméket erővel a populé fejébe csepegtetni.

Vásár volt — és fájdalom! a Halász J. által szétosztott bibliák erkölcsi hatása ellenére, 25 darab sapka elveszett. A gyanúra befogottak kihallgatásánál mester úr felfödözi a mondott körülményt, a sapka bélésén lék nyitatték, és boldog Isten! a számüzött, csávás börtönéből kiszabadul, hirdetvén a fogságban felvett jelszót: „ne bánts d a másét“ — eredményezvén, nem csak minden sapkának megkerülését, de még azt is, hogy az ingyen praenumeransok büntetésöket elvegyék.

Nem vers ez, de igaz, és még is furcsa a világ, hogy az érdemet csak száz hosszú év lefolytával szokta méltányolni.

— Az . . i vendéglő előtt megállit egy fuvaros és bekiált az ajtón egy meszely borért; melynek elköltése után kérdé a pinczért, hogy „mi a bor ára?“ „öt új krajczár“ lón a felelet. Melyre elővesz a fuvaros egy darab egy forintos bankjegyet és mondja: „erre nekem öt új krajczár jár, a bor árába tehát fogja ön magánál, s a bankjegyet ismét tárczájába rejtve, Isten hírével elnyargal, a pinczér pedig szemét száját tátva néz utána.

R é b u s z .

Kérdés : Mit csinálnak itt, dominék?

(Mi a felelet rá?)

De azért nappal is meg lehet nézni!

— No sógor már csak reá adom a fejem a szent házasságra de hát milyen is az a leány a kit mindig komendálsz?

— Hát sógor azt bizony szépségiért pénzért nem mutathatnád, de azért nappal is csak meg lehet nézni — felelt nagy komolyan a kérdezett sógor lógó bajuszát simogatva.]

A 8-dik számbeli rébusz megfejtése.

„Fenn az ernyő, nincsen kas.“

Melléklet. Előfizetési felhívás Dr. Horváth Mihály : „Magyarország történetére.“ 9 (1)

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : Jókai Mór.

Lakása : Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1860.

(Egyetem-utca 4. sz.)